

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS sodba Pdp 253/2011

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2011:PDP.253.2011

Evidenčna številka: VDS0007039

Datum odločbe: 07.07.2011

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: odpravnina - odpovedni rok - redna odpoved pogodbe o zaposlitvi - delovnopravna kontinuiteta - prevzem delavcev

Zveza: ZDR člen 73, 92, 92/4, 109. ZTPDR člen 19.

Jedro

Pri odmeri odpovednega roka in pri izračunu odpravnine ob redni odpovedi pogodbe o zaposlitvi se upošteva vsa delovna doba pri delodajalcu in (ali) pri njegovih pravnih prednikih ne glede na morebitne vmesne prekinitve.

Izrek

Pritožbi se delno ugodi in se izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje delno spremeni v 4. odstavku izreka (stroški postopka) tako, da se stroški postopka, ki jih je tožena stranka dolžna povrniti tožnici, znižajo na znesek 531,00 EUR (namesto zneska 579,00 EUR).

V preostalem se pritožba zavrne in se potrди nespremenjeni izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.

Tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje delno ugodilo tožbenemu zahtevku ter:

ugotovilo nezakonitost redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ki jo je tožena stranka 14. 5. 2010 podala tožnici, v delu, ki se nanaša na odpovedni rok in jo je v tem delu razveljavilo (1. odstavek izreka sodbe);

ugotovilo, da tožnici pogodba o zaposlitvi ne preneha veljati s potekom 75-dnevnega odpovednega roka od vročitve odpovedi, ampak ji preneha s potekom 150-dnevnega odpovednega roka, torej z dne 11. 10. 2010

dalje (2. odstavek izreka);

toženi stranki naložilo, da tožnici za čas od 1. 10. 2010 do 11. 10. 2010 prizna vse pravice iz delovnega razmerja, kot če bi delala, vključno z osnovno plačo in na ta znesek vse dodatke, od tako dobljenega zneska odvede vse prispevke in davščine in dobljeni neto znesek plače izplača tožnici z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 11. 2010 dalje, ji priznati delovno dobo ter jo prijavi v zavarovanje (3. odstavek izreka sodbe);

naložilo toženi stranki, da tožnici povrne stroške postopka v znesku 579,00 EUR (4. odstavek izreka sodbe);

zavrnilo, kar je tožnica zahtevala več, to je, da se toženi stranki naloži, da ji prizna pravice iz delovnega razmerja tudi za čas od 28. 7. 2010 do 30. 9. 2010 (5. odstavek izreka sodbe).

Zoper ugodilni del izpodbijane sodbe se tožena stranka pritožuje iz vseh treh pritožbenih razlogov, navedenih v prvem odstavku 338. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP – Ur. l. RS, št. 26/1999, 96/2002, 2/2004, 52/2007, 45/2008). V pritožbi navaja, da je sodišče prve stopnje zmotno ugotovilo, da je tožena stranka pravna naslednica nekdanjih podjetij G. - V., n.sol.o. ... in G. – V. p.o. ... (v nadaljevanju G.). Sodišče je o tem zmotno sklepalo na podlagi zgodovinskega izpiska iz sodnega registra, iz katerega izhaja zgolj to, da je bila 21. 10. 1991 vpisana pripojitev družbe G. – V. d.o.o., ..., nikakor pa iz njega ne izhaja pravno nasledstvo tožene stranke glede navedenih podjetij. Zaradi navedenega je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. S pripojitvijo družbe G. – V. k toženi stranki dne 21. 10. 1991, je tožena stranka postala univerzalni pravni naslednik družbe G. – V. glede pravnih razmerij, ki so obstajala v trenutku pripojitve. Glede na določbo prvega odstavka 73. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR – Ur. l. RS, št. 42/2002, 103/2007) je pomembno, ali je bil delavec na dan prenosa v delovnem razmerju. Pravice in obveznosti delodajalca prenosnika, ki izvirajo iz pogodbe o zaposlitvi in iz delovnega razmerja, se prenesejo na delodajalca prevzemnika le glede delavcev, ki so pri prvotnem delodajalcu delali na dan prenosa. Smisel določbe tretjega odstavka 109. člena ZDR je namreč v tem, da se delovna doba sešteva le v primeru, ko je prišlo do spremembe delodajalca na način, da sploh ni prenehalo delovno razmerje delavca. Zgolj v takih primerih je potrebno uporabiti pravilo o seštevanju delovne dobe in s tem zagotoviti nespremenljivost položaja delavca. Navedeno pomeni, da bi se tožnici pri izračunu odpovednega roka delovna doba pri družbi G. – V. lahko upoštevala zgolj v primeru, če bi bila tožnica pri tej družbi zaposlena na dan vpisa pripojitve k toženi stranki. Tožnica na dan vpisa pripojitve družbe G. – V. ni bila zaposlena pri tej družbi, zato tudi pravice iz njenega delovnega razmerja niso bile predmet prenosa. Med strankama naj bi bilo nesporno, da je bila tožnica že od 7. 5. 1991 zaposlena pri toženi stranki in se na dan vpisa pripojitve družbe G. – V. k toženi stranki pravice iz njenega delovnega razmerja niso mogle prenesti na toženo stranko. Pravni prednik delavčevega delodajalca je lahko le tisti delodajalec, pri katerem je delavec delal v trenutku prenosa. Tožnica ni podala trditvene podlage glede pravnega nasledstva na podlagi delovnopravne zakonodaje, zato je sodišče prve stopnje z njenim obravnavanjem prestopilo meje postavljenih zahtevkov, zaradi česar je podana absolutna bistvena kršitev določb pravnega postopka. Sodišče prve stopnje je svojo odločitev glede kontinuitete oprlo na določbe veljavnega ZDR in se sklicevalo na sodno prakso EU, čeprav se sporna razmerja glede pravnega nasledstva prisojajo za čas od 7. 2. 1991 do 6. 5. 1991, ko je bila tožnica prijavljena na Zavodu RS za zaposlovanje. Določbe sedaj veljavnega ZDR in citirane sodne odločbe niso relevantne za ta spor, temveč so to izključno določbe Zakona o temeljnih pravicah iz delovnega razmerja (ZTPDR – Ur. l. SFRJ, št. 60/89, 42/90). Glede na določbo 15. člena ZTPDR bi o delovnopravni kontinuiteti lahko govorili izključno, v kolikor bi med toženo stranko in družbo G. – V. – v stečaju potekali dogovori in bi bila med njima sklenjena kakršnakoli pogodba. V okviru dokaznega postopka je bilo ugotovljeno, da med obema družbama ni bila sklenjena nobena pogodba ali kakršenkoli drug sporazum, na podlagi katerega bi delavci v

celoti ali deloma prešli k toženi stranki. Z dnem začetka stečajnega postopka nad družbo G. – V. – v stečaju 6. 2. 1991, je namreč vsem od skoraj 600 delavcev prenehalo delovno razmerje in so se prijavili v evidenco brezposelnih. Okrog 250 delavcev, ki so se kasneje zaposlili pri toženi stranki pa so delo nastopili na podlagi novih zaposlitev ter glede tega ni bila sklenjena nobena pogodba o prenosu delavcev in o tem tudi ni bilo nobenih pogajanj med toženo stranko in družbo G. – V. – v stečaju. V dokaznem postopku tudi ni bilo ugotovljeno, da bi družba G. – V. – v stečaju izdala kakšno odredbo, na podlagi katere bi njeni delavci prišli k toženi stranki. Za reševanje tega spora je povsem irelevantno, da se je družba G. – V. – v stečaju pripojila k toženi stranki in da je tožena stranka kasneje po lastninjenju spremenila ime, ki je sedaj izključno V. d.d.. Sodišče svojo odločitev neutemeljeno opira na podobnost poimenovanja tožene stranke in njenih pravnih prednikov, kar naj bi dokazovalo pravno kontinuiteto med toženo stranko in družbo G. – V. – v stečaju. Sodišče prve stopnje je zmotno uporabilo materialno pravo, ko se sklicuje na sodno prakso EU, saj je edina relevantna pravna podlaga določba 15. člena ZTPDR. Glede na to, da niso bili izpolnjeni pogoji za kontinuiteto delovnega razmerja na podlagi določbe 15. člena ZTPDR, je popolnoma irelevantno, da je tožena stranka nadaljevala delo v istih prostorih, na istih strojih in po istih postopkih, kot jih je prej opravljala družba G. – V. – v stečaju. Tožena stranka je na novo zaposlila le del delavcev družbe G. – V., kupce je morala iskati na novo, zato v tej zadevi ni šlo za prenos gospodarske enote. Pri odmeri odškodnine bi bilo potrebno upoštevati prejemke, ki jih je tožeča stranka v spornem obdobju prejela s strani Zavoda RS za zaposlovanje oz. s strani morebitnih drugih delodajalcev, vendar se sodišče prve stopnje do teh vprašanj ni opredelilo. V okviru odločitve o stroških postopka je sodišče prve stopnje tožnici neutemeljeno priznalo strošek za fotokopiranje v znesku 20,00 EUR, saj je ta strošek že zajet v pavšalnem znesku 20,00 EUR po tar. št. 6002 Zakona o odvetniški tarifi (ZOdvT – Ur. l. RS, št. 67/2008). Celo v primeru, če bi šlo za pravno nasledstvo, bi sodišče prve stopnje tožbeni zahtevek moralo zavrnilo, saj se v skladu s tretjim odstavkom 109. člena ZDR lahko upošteva le neprekinjena delovna doba. V kolikor je bila delovna doba prekinjena po volji ali iz razloga na strani delavca, delavec ne more biti upravičen do privilegija iz tretjega odstavka 109. člena ZPP, če pa bi bila prekinjena iz razlogov na strani delodajalca, pa je delavec tako ali tako upravičen do odpovednega roka. Tožena stranka predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijani del sodbe spremeni tako, da tožničin zahtevek v celoti zavrne, podrejeno pa, da ga razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Pritožba je delno utemeljena.

Na podlagi drugega odstavka 350. člena ZPP je pritožbeno sodišče izpodbijani del prvostopenjske sodbe preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

Sodišče prve stopnje je na podlagi dokaznega postopka ugotovilo, da je tožnica bila pri toženi stranki oziroma njenih pravnih prednikov zaposlena od 16. 3. 1978 pa do izteka odpovednega roka, odmerjenega z izpodbijano redno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga. Pri odmeri odpovednega roka je tožena stranka upoštevala zgolj tožničino zaposlitev od 7. 5. 1991, tožnica pa s tožbo uveljavlja, da se ji pravice ob redni odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga odmerijo tudi ob upoštevanju zaposlitve pri družbah G. - V. n.sol.o. ..., G. – V. p.o. in G. - V. d.o.o., pri katerih je bila tožnica zaposlena od 16. 3. 1978 do 6. 2. 1991, ko ji je delovno razmerje prenehalo zaradi uvedbe stečaja nad družbo V. d.o.o.. Stečaj se je zaključil s prisilno poravnavo, družba G. – V. d.o.o. pa je bila 21. 10. 1991 pripojena toženi stranki. Tožena stranka sama ugotavlja, da je univerzalni pravni naslednik družbe G. - V. d.o.o., le da zmotno meni, da ni mogoče šteti, da je ta družba pravni prednik tožene stranke v smislu določbe četrtega odstavka 92.

člena ZDR, ker se je tožnica že pred 21. 10. 1991 zaposlila pri toženi stranki.

Nerazumljiv je pritožbeni očitke, da naj bi bila zaradi navedbe o pravnem nasledstvu podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta kršitev je podana, če ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se ne da preizkusiti, zlasti pa, če je izrek sodbe nerazumljiv, če nasprotuje samemu sebi ali razlogom sodbe, ali če sodba sploh nima razlogov ali v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih, ali pa so ti razlogi nejasni ali med seboj v nasprotju. Pritožbeno sodišče takšnih pomanjkljivosti ne ugotavlja. Očitno je, da se tožena stranka ne strinja s stališčem sodišča prve stopnje glede tega, ali je družbo G. - V. d.o.o. na podlagi sklepa o pripojitvi potrebno šteti za pravnega prednika tožene stranke v smislu določbe 92. člena ZDR, vendar pa takšno nestrinjanje ne pomeni, da je podana zatrjevana bistvena kršitev določb pravnega postopka.

Pravilno je stališče sodišča prve stopnje, da je tožena stranka zaradi pripojitve pravna naslednica družbe G. - V. d.o.o.. Po določbah takrat veljavnega Zakona o podjetjih (Ur. l. SFRJ, št. 77/88 s sprem.) je podjetje med drugim prenehalo tudi s pripojitvijo k drugemu podjetju, ob takšni statusni spremembi pa je ne glede na to, če je bila izvedena v okviru prisilne poravnave, sklenjene v stečajnem postopku, podjetje, kateremu se je pripojilo drugo podjetje, postalo njegov pravni naslednik. To izhaja iz določbe 14. člena Zakona o podjetjih, ki določa, da je podjetje, kateremu se je pripojilo drugo podjetje, odgovorno za obveznosti podjetja, ki je s tem prenehalo.

Zmotno je stališče tožene stranke, da bi se pravno nasledstvo med družbo G. - V. d.o.o. in toženo stranko lahko upoštevalo le v primeru, če bi bila tožnica v času pripojitve zaposlena pri družbi G. - V. d.o.o., ne pa tudi v primeru, ko se je tožnica pri toženi stranki zaposlila še pred pripojitvijo. Kaj takšnega iz določb 93. člena ZDR ne izhaja. Glede na določbo prvega odstavka 90. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-A, Ur. l. RS, št. 103/2007) je potrebno glede odpovednih rokov uporabiti določbe 92. člena, ki so veljale do uveljavitve ZDR-A, torej v besedilu, ki je bilo objavljeno v Ur. l. RS, št. 42/2002. Peti odstavek 92. člena ZDR iz leta 2002 pa je določal le, da se za delovno dobo pri delodajalcu šteje tudi delovna doba pri njegovih pravnih prednikih (enaka pa je tudi sedaj veljavna določba četrtega odstavka 92. člena ZDR). Družba G. - V. d.o.o. je pravni prednik tožene stranke, prav tako pa tudi ni nobenega dvoma o pravnem nasledstvu med družbami G. - V. n.sol.o. in G. - V. p.o. ter G. - V. d.o.o.. Zmotno je pritožbeno stališče, da bi se delovna doba pri pravnih prednikih lahko upoštevala le, če vmes ne bi bilo prekinitve, ko je bila tožnica po stečaju krajši čas prijavljena pri zavodu za zaposlovanje. Za takšno stališče v zakonu ni nobene podlage, pa tudi pritožbeno sodišče je že večkrat zavzelo stališče, da se pri odmeri odpovednega roka in odpravnine upošteva vsa delovna doba pri delodajalcu in (ali) pri pravnih prednikih zadnjega delodajalca, ne glede na morebitne vmesne prekinitve.

Glede na to, da je tožnica upravičena do daljšega odpovednega roka že na podlagi dejstva, da ni bila upoštevana delovna doba pri pravnih prednikih tožene stranke, je povsem nebistveno ukvarjanje z vprašanjem, ali je šlo pri zaposlitvi tožnice pri toženi stranki za spremembo delodajalca v smislu določbe sedaj veljavnega 73. člena ZDR oziroma za razporeditev iz ene organizacije v družbo v smislu določbe 19. člena takrat veljavnega ZTPDR. Ne glede na navedeno pa pritožbeno sodišče poudarja, da v celoti soglaša s stališči sodišča prve stopnje glede tega vprašanja. Zmotno je pritožbeno stališče, da je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka, ker je sodišče prve stopnje presojalo ali gre za t.i. delovnopravno kontinuiteto, kljub temu da naj bi tožnica uveljavljala le pravno nasledstvo med delodajalci. V kolikor bi bilo utemeljenost tožbenega zahtevka potrebno presojati glede na vprašanje ali so bili izpolnjeni pogoji za prehod delavca v smislu določb 19. člena takrat veljavnega ZTPDR oziroma ali je šlo za t.i. prevzem delavcev, potem bi sodišče prve stopnje v okviru trditev, ki jih je postavila tožnica, to lahko ugotavljala, saj bi pri tem šlo za

vprašanje pravilne uporabe materialnega prava. Sodišče ni vezano na pravna naziranja strank, saj mora pravo poznati (iura novit curia). Tožnica je namreč navedla vsa dejstva, ki so potrebna za presojo ali je šlo za t.i. prevzem delavcev.

Ob ugotovitvi, da je bila tožnica pri toženi stranki in pravnih prednikih zaposlena več kot 32 let, je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo materialno pravo, ko je razveljavilo odpoved pogodbe o zaposlitvi v delu, ki se nanaša na odpovedni rok in ugotovilo, da je tožnica upravičena do 150-dnevnega odpovednega roka, ki začne teči naslednji dan po vročitvi odpovedi pogodbe o zaposlitvi, to je od 15. 5. 2010 dalje ter da je tožena stranka tožnici za ves ta čas dolžna priznati vse pravice iz delovnega razmerja kot če bi delala, vključno z osnovno plačo z dodatki, plačilom prispevkov in izplačilom neto zneskov z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti vsakokratne plače. Drugi odstavek 92. člena ZDR iz leta 2002 namreč določa, da minimalni odpovedni rok v primeru odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov znaša 150 dni, če ima delavec najmanj 25 let delovne dobe pri delodajalcu oziroma pri njegovih pravnih prednikih.

Sodišče prve stopnje je o reparacijskem zahtevku za čas trajanja odpovednega roka odločilo le opisno, torej po temelju, ne pa po višini. Zato tudi pritožbene navedbe tožene stranke, da bi bilo sodišče dolžno odšteti nadomestilo, ki ga je tožnica v spornem obdobju prejela na Zavodu RS za zaposlovanje, niso utemeljene. Gre za primer, ko se le podaljšuje odpovedni rok (in s tem prizna obstoj delovnega razmerja za čas, kot je odločeno v sodbi), kar pa na pravice tožnice iz naslova brezposelnosti ne vpliva, le čas prejetanja nadomestila bo opredeljen glede na kasnejši datum prenehanja delovnega razmerja.

Tožena stranka pa se utemeljeno pritožuje zoper odločitev o stroških postopka. Sodišče prve stopnje je tožnici priznalo pavšal po tar. št. 6002 v višini 20,00 EUR, poleg tega pa še povrnitev stroškov fotokopiranja v višini 20,00 EUR, čeprav za priznanje teh stroškov niso izpolnjeni pogoji iz tar. št. 6000, po kateri se stroški za fotokopiranje povrnejo le, če je bilo treba izdelati več kot 100 strani. Glede na navedeno utemeljeno priglašena nagrada tožničinega pooblaščenca brez upoštevanja DDV znaša 442,50 EUR. K temu je potrebno dodati še 20 % DDV oziroma 88,50 EUR. Utemeljeno priglašena nagrada tožničinega pooblaščenca tako znaša 531,00 EUR.

Glede na vse navedeno je pritožbeno sodišče na podlagi 5. alineje 358. člena ZPP pritožbi delno ugodilo in izpodbijani del prvostopenjske sodbe delno spremenilo tako, da je stroške postopka, ki jih je tožena stranka dolžna povrniti tožnici znižalo z zneska 579,00 EUR na znesek 531,00 EUR.

V preostalem je pritožbeno sodišče na podlagi 353. člena ZPP pritožbo zavrnilo in v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje, saj je ugotovilo, da s pritožbo uveljavljani razlogi niso podani, prav tako ne razlogi, po katerih pazi po uradni dolžnosti.

Tožena stranka je s pritožbo delno sicer uspela, vendar kljub temu sama krije svoje stroške pritožbenega postopka. V tej zadevi gre namreč za spor o zakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi, za takšne spore pa peti odstavek 41. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Ur. l. RS, št. 2/2004, 10/2004) določa, da delodajalec sam krije svoje stroške postopka ne glede na izid postopka, razen če je delavec z vložitvijo tožbe ali z ravnanjem v postopku zlorabljal procesne pravice. Ni mogoče trditi, da bi tožnica v tem postopku zlorabljala te pravice, zato je pritožbeno sodišče odločilo, da tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Datum zadnje spremembe: 22.08.2011